

mi Bank és Jelzálog Hitelbank együttes ajánlata szerint a pesti intézetek 91³/₈-ados árfolyam és 5.425 százalékos kamattal mellett hajlandók a pénzt folyósítani. A Szeged-Csongrádi Takarékpénztár ajánlatot tett a városnak *tizenkét millió koronás kölcsönre*, 92.40 árfolyam és 5.43 annuitás mellett folyósítaná a pénzt és a további nyolc millióra *három évig opciót biztosít a városnak*, úgy, hogy évenként két millió korona kölcsönt folyósít. Ezt a nyolc milliót már 91.75-ös árfolyam és 5.43 annuitással adná az intézet. A várost azonban ez a kölcsön nem köti, míg a pénzügyintézetet igen. *A tanács javasolja a Szeged-Csongrádi ajánlatának elfogadását.*

Dr. Becsey Károly nem járul hozzá a kölcsön felvételéhez. Napirendterést indítványoz. A háború után olyan terhek jelentkeznek, amelyeket csak pótdóemelésrel tud majd fedezni a város. Bizik, hogy ilyen feltételek mellett a háború után is fog tudni kölcsönt találni a városi.

Wimmer Fülöp azzal kezdi felszólalását, hogy senkisémet láthat a jövőbe. Senki sem tudja biztosan, olcsóbb lesz-e a kölcsön a háború után, vagy drágább. Azt azonban tudjuk, hogy jelenleg nincs anyag, mert mindent pénzre tették. Nincs áru, csak pénz. Ez a pénzbőség most sokakat tévedésbe ejt, hogy a jövőben is ez lesz a helyzet. De ha a munka megindult a háború után, ez a helyzet rögtön megváltozik. Mindenki anyagot fog keresni és vásárolni akar. Dicséret illeti a tanácsot előrelátásáért, hogy már most biztosítani igyekszik a jövőbeli alkotásokhoz szükséges tőkét. Mindenki tudja, milyen nagy feladatok várnak megvalósításra, amelyekhez óriási összegű pénz kell. Rendkívül kedvezőnek tartja a Szeged-Csongrádi ajánlatát; ezt nem szabad elszalasztani.

A tanács javaslata mellett huszonheten, míg Becsey indítványa mellett nyolcan szavaztak. A közgyűlés így szótöbbséggel elfogadta a Szeged-Csongrádi Takarékpénztár ajánlatát.

A közlélmzési üzem 800.000 koronás folyószámlahitelt kért a közgyűléstől, amely ezt meg is adta. Balogh Károly bemutatta a közlélmzési üzem nyersmérlegét november hóról. Egyhangulag tudomásul vették. Elhatározta még a közgyűlés, hogy megveszi a Kossuth Lajos-sugáruton felkinált 500 négyszögöles telket 150.000 koronáért.

Ezután a közgyűlés folytatását az idő előrehaladottságára való tekintettel pénteken délután 4 órára halasztották.

Esti német hivatalos jelentés.

BERLIN. A Wolff-ügynökség jelenti 14-ikén este: A Somme mentén egyes szakaszokon élénk tűz. A Maas keleti és nyugati partján a franciák részéről előretöréseket kezdtek.

Román arcvonal: A dunai hadsereg is átkelt a Jalomitán.

Az olasz fronton nines esemény.

BUDAPEST, december 14. (Közli a miniszterelnöki sajtosztály.) Az olasz harc-téren a helyzet változatlan.

HÖFER altábornagy,

Othello és

Az új királyi pár legutóbbi látogatása Budapesten.

Az osztrák kormányválság.

Bécs, december 14. Őfelsége dr. Spitzmüller Sándor detszignált miniszterelnököt kihallgatáson fogadta.

Bécs, december 14. Egy a miniszterelnökhöz közelálló helyről a következőket jelentik: Amikor október végén a Stürgkh-kormány távozott helyéről, gróf Tisza István miniszterelnök dr. Spitzmüllertől így bucsuzott:

— Ön volt a tárgyalások alkalmával az én legkeményebb, egyszersmind leglojálisabb, legszakavatottabb és legtárgyilagosabb ellenfelem.

Bécs, december 14. A tegnapi lemondás meglepett mindenkit és abban, hogy Spitzmüller Sándor titkos tanácsos, a kereskedelmi politika és a kiegyezési kérdések legalaposabb ismerője alakítja meg az új kormányt, lehet talán megtalálni az utalásokat arra, hogy mi volt az oka annak, hogy Körber annak a feladatnak, amelyet Stürgkh halála után magára vállalt, nem tudott eleget tenni. Körber mielőtt a kormányalakításra való megbízást elvállalta, igyekezett tisztába kerülni a reája váró nehézségekkel és főleg azoknak a megállapodásoknak a természetével, amelyek a kiegyezés kérdésében

már Stürgkh és Tisza között létrejöttek. Arról, hogy mi volt az osztrák kormányalakítást megelőzőleg a magyar miniszterelnökkel lefolytatott konferenciák eredménye, csak nagyon kevés szivárgott ki a nyilvánosság elé, de abból is kitűnt, hogy a magyar kormány nem akarta a már létrejött megállapodásokat feladni. Alighanem éppen itt kell keresni a sarkát azoknak a nehézségeknek, amelyek miatt Körber megvált a kormányzás nehéz gondjaitól és helyét Spitzmüllernek engedte át, aki a kiegyezési kérdésekben igen avatott ember. Kétségtelen, hogy Körber az osztrák parlamentarizmus éretővé vált kérdésével sem tudott úgy megbirkózni, mint ahogy a kormányra lépésekor képzelte.

Bécs, december 14. A Zeit az új kormányelnök tevékenységéről és programjáról hozzá közelálló oldalról a következő információkat kapta: Az új miniszterelnök első feladata a Magyarországgal való kiegyezés elintézése lesz. Természetes, hogy dr. Spitzmüller, Körberrel ellentétben, a Stürgkh-kel létrejött megállapodást, amelyeknek legnagyobb része az ő személyes közreműködésével jött létre, magáévá tette. A többi függőben levő parlamentáris ügyben az új miniszterelnök még nem foglalkozhatott, mint-hogy a kormány élére való meghívása óta csak órák teltek el. Spitzmüller reméli, hogy három-négy nap múlva összeállíthatja munkatársainak névjegyzékét.

A berlini aranykupola alatt.

— Beszélgetés Dr. Paaschéval, a német birodalmi gyűlés alelnökével. —

Azon parlamenti férfiak között, akik Berlinben a magyarságról tartott előadásomat végighallgatták, ott volt a német nemzeti liberálisok egyik vezére: dr. Paasche, a német birodalmi gyűlés egyik alelnöke is. Előadásom után hosszasan beszélgetett velem, anélkül azonban, hogy sejtettem volna, hogy a nagy német birodalom parlamenti életének egyik vezénfőjéhez van szerencsém.

Csak amikor eltávozott és azzal bucsuzott, hogy ha van kedvem másnap meghallgatni a reichstag egy ülését, majd a külön karzaton fentart számomra egy helyet, tudtam meg, hogy az a rendkívül szerény külsejű, igénytelen megjellemésű férfi a legkiválóbb németek egyike.

Másnap aztán meg is jelentem a reichstag épületében, vagy ahogy a németek mondják: Unter der goldenen Kuppel. (Az arany kupola alatt). Csak kevés ideig kellett a félfhomályosan megvilágított, szinte kriptaszerű, bolthajtásos várócsarnokban várakoznom. Csakhamar értem jött egy szolga Paasche dr. azon üzenetével, hogy szívesen vár. Milyen más szemmel néztem őt most, mikor már tudtam, hogy kiesoda, mint tegnap, mikor még nem sejtettem kilétét.

A bevezetés, amivel fogadott, rendkívül kedves volt:

— Nagy érdeklődéssel hallgattam az ön tegnapi igazán szép és ügyes előadását, egy hibájára azonban rá kell mutatnom, — ugy-mond — a magyar vendégszeretet ecsetelésében ön nagyon is szerény volt. Több ízben volt szerencsém a magyar vendégszeretet igénybe venni, először mint Wekerle, akkori magyar miniszterelnök vendége s mondhatom, hogy az mindannyiszor elragadó volt.

— A magyar vendégszeretetet kegyelmes uram, — válaszoltam — mint nemzeti jelle-

münk egyik kiválóan szép vonását épen csak érintettem s annak a méltatásába jobban belebocsátkozni, szerénytelenség lett volna. Különben mi magyarok a vendégszeretetről nem szeretünk beszélni, hanem akkor vagyunk boldogok, ha vendégeinkkel szemben gyakorolhatjuk azt. S ha most szabad kegyelmes uram, folytattam — engedjen az iránt kérdést intéznem, mi a vezető német körök véleménye a magyarságról?

— A lehető legjobb, — felelte Paasche dr. minden gondolkodás nélkül. A magyar nemzet egészéről megvan a kész véleményünk s csak ismétélhetem, hogy az, a lehető legjobb. Ami pedig a magyar katonát illeti, arról hadijelentéseinkben sokszorosan nyilatkoztak az arra leghivatottabbak: a mi hadvezéreink. S amint a szövetségünk oly magyszerűen vált be e rettenetes háború alatt, azon kell lennünk mindkét részről, hogy az a bekövetkezendő béke idején is kölcsönös erőforrásunkká válják.

— Megengedjen, kegyelmes uram — vetetem itt közbe, — de Magyarországon nem egy körben él az az aggodalom, hogy az annyira fejlett német ipar és kereskedelem majd elnyom bennünket. Szeretnék erre nézve valami megnyugtató nyilatkozatot.

— Azzal készségesen szolgálok. Ismerem véleményét a német vezető köröknek, amelyekhez tartozhatni csekélységemnek is szerencsése van s nekünk mindannyiunknak az a véleményünk, hogy szövetségeseink gazdasági ereje ránk nézve ugyanazzal a fontossággal bír, mint a saját magunk gazdasági ereje. Gazdaságilag kiszipolyozott nemzeteknek nincs politikai értékük s így

Jön!!!

Jön!!!

Jön!!!

Jön!!!